

Contestarán aquesta pregunta unes xifres precedides d'una breu explicació.

La propaganda per medi de impresos, per a ésser pràctica, s'ha de fer amb llarga continuïtat i en quantitats grosses. I aixó costa pessetes.

Doncs, amb tot i la propaganda que feu la Junta al constituir-se i amb tot i les caluroses excitacions de la premsa local, el Sindicat consta de 156 socis! que en conjunt donen una recaudació de 182'50 pessetes!

Aquestes xifres, creiem que'ns excusen completament de tota inculpció que pugui ferse'ns. Altrement, hem atés puntual i solícitament a tothom que s'ha dirigit al Sindicat en demanda de informes i referències, com ho proven una cinquantena de comunicacions rebudes i complimentades.

Si Olot vol que'l Sindicat sigui una institució útil, ha de comensar per compendre-la, nutrir-la i proporcionar-li pessetes. Amb pessetes se podria fer alguna cosa amb quasi seguretat de èxit, però sense pessetes no's pot res.

De tots modos, com podria també creure algú que la cosa s'ha perdut per falta d'apetit en nosaltres, estem disposats a cedir nostre lloc a qui es trobi amb voluntat de treballar en l'obra del Sindicat, traspasant-li tots els antecedents que portem recollits i els estudis que hem fet i que, com diem al principi, ens donen la evidència de que la nostra institució, si comptés amb recursos, constituiria un utilíssim instrument productor de riquesa olotina.

Francisco Fontfreda
Secretari general.

TEODOR LLORENTE

Sentint añorances

Llector: Yo soc de Valencia; yo soc d'aquella ciutat exhuberant y magnífica, qu'está situá en una planísie de Llevant, chunt a les riberes del Turia amorós, debaix d'un sel lluminós y rialler, mirant a un mar bonansible y seré... Yo he gosat les meues alegríes debaix d'aquells arroppits taronchers floreixents d'asahors olorosos; yo he sentit les meues melancolies, debaix d'aquelles palmeres pensatives, tant elegants, tan esbeltes, tan estilisaes; yo he sommiat les meues quimeres desde les altures deslumbrants d'el Micalét, la torre de tots nostres amors...

Hasta que un dia la vida, m'apartá brusquement d'aquells terrenos tan volguts; el destí me marcá imperiosament atres sendes distintes. Tinguí que resignarme y abandonar-me sense resistència, al asar que presidix el secret de totes les nostres existències.

Y desde entonses he viscút llunt de la meua terra, sense tornar á contemplar aquelles hor-

tes asombroses situaes chunt á les riberes del Turia fecundant; sense tornar á gosar la maravilla d'aquell sel tan blavós de lluminositat segura; sense tornar á sentir el soroll arrullaor d'aquell mar llatí tan bonansible, tan seré... ¡D'aquell mar misteriós, exaltat per la historia y embellit per totes les llichendes!..

Llector: ¿compréns ara q'en esta vesprá madrileña, haixca yo sentit dominát mon espirít, per profundes añorances, per melancolies evocaores?..

Llechint al poeta

...Y com atres moltes vegaes, he buscát el calmant pera les meues inquietúts, en la llectura de nostre poeta. Llechint á Llorente s'experimenta un sentiment íntim de serena emotivitat. Llorente, es el poeta de les amables emocións, de les exquisitas ternures. Sons versos—versos cálits, intensament pasionals—son un desbordament de sentida efusió, de riallera bondat. En les seues estrofes se concreta tota sa devosió per nostra Valencia, ¡el amor de tots els seus amors!..

...Y el llemosí, eixa llengua tan dolça, tan suau, tan íntima,—huf un poc lamentablement desdeñá—renaix triunfalment, en paraules armonioses, espléndides, musicals...

En les poesíes de Llorente, adquirixen un desconegut encant, totes les pasións, totes les inquietuts vibrants, que constituixen el *idealium* del sentiment valenciá. Llorente ha sabút ser la síntesis de totes nostres idealitats; el gran creador de nostre actual renaixement rechiional...

Basta recordar sa llabor com historiaor, reconstruint totes nostres pasaes grandées y bu-sechant en el ánima misteriosa de nostres gloriosos antepasats, en son admirable «Historia de Valencia»; sa llabor com periodista, creant y dirichint molts añs «Las Provincias», eixe benemérit periodic tan valenciá; sa llabor valensianista impulsánt y dirichint la actuasió de «Lo Rat Penát» y sent el llas espiritual que unix á Valencia amb atres rechións chermanes,—Catalunya, Provensa, Balears.

Y com complement de sa personalitat insigne, ses versos castellans, y les admirables traduccións d'els mes grands poetes extranchérs...

Pero per damunt de totes estes fasetes de son espirít inquiet, cuant la inspirasió creaoira de Llorente se mostra mes íntima, mes cordial mes arrullaora, es en sos prodichosos versos valensians. Recordeu entre atres molts, el cant á «La Mar Mediterranea», soneto maravillós de serenitat clásica; la retosona y delicá «Cansó del Teuladí»; y pera no fer interminable esta enumerasió, fijéuse—millor que en ninguna atra—en eixa poesia maravillosa, dedicá a «La Barra-